ورځومــه ورتــه خاندمــه
اوومــه ورتــه خاندمــه

انتهــا تــه رســولی یــم
ې ســوزومه ورتــه خاندمــه

وې کــړی دی حیــران یمــه
م وېرومــه ورتــه خاندمــه

بیــا مــې رایــاد شــوی یــې مــراد دې د راتلــو نیســم
ســتورو تــه اوبــه د شــپې کېدمــه ورتــه خاندمــه

څــومره بــې وســې ده چــې لاســونه دواړه نــه لــرم
شــپه ده دروازه پــه پښــو وهمــه ورتــه خاندمــه

ستا د یاد مرغان دې اوس اوسېږي په دې غرونــو کــې
ځــالې پــه کوټــه کــې ورانومــه ورتــه خاندمــه

مخ ته مې نېغ ودرېــده ***باقره***! ســتا مــات شــوی زړه
ماتـــه ایېنـــه راټولومـــه ورتـــه خاندمـــه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره شپه وه اوازونه راپسې وو
په کوټه کې دېوالونه راپسې وو

ما څادر دومره په شړک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به تږی تږی ګرځېدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دشته کې یوازې زه روان وم
څنګه ستا د پښو خاپونه راپسې وو ؟

د نظر ښیښه مې ماته کړه ***باقره***!
چې کاږه واږه مخونه راپسې وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محبت باندې خپل زړه وینځمه
زه په اوبو باندې اوبه وینځمه

زما د لاس نه د چا نوم وران نه شي
مورې نور لوښي د کور نه وینځمه

زه هره شپه په خوب کې څکمه شراب
سحر په زهرو باندې خوله وینځمه

بیا د چا یاد لېونی کړی یمه
په خپلو اوښکو خپل باڼه وینځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلې جامې په بارانه وینځمه

توره شپه ده ورکه کړې مې کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسې تللی ومه خدایه!
خو راوړې مې له ځان سره چینې ده

په دې کور کې یو شاعر پاتې کېدلو
د دې کور یوه کوټه اوس هم خالي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوده وشـوه چـې لـه تـا سـره وسـېږم
مـوده وشـوه تنهـا شـوې تنهـايي ده

په دې خلك نـه خـو کـاڼي ښـه پـوهېږي
د اوبـو نـه مـې زده کـړې قـوالي ده

هغـې بيـا ګـلاب نيـولی دی پـه لاس کـې
خوشـبو بيـا ليـونۍ کـړې خوشـبويي ده

چرتـه لاړ شـمه ***بـاقره***! نـه پـوهېږم
بهر شور دی پـه وجـود کـې خاموشـي ده

○

د چا يادونه درنـه مـړه نـه شـي کـه زړه ودرېـدې
کـاڼي بـه خامخـا ودرېـږي چـې اوبـه ودرېـدې

په هغه ځـای کـې زه اوس هـره شـپه ډېـوه بلـوم
په انتظـار کـې چـې بـه چرتـه راتـه تـه ودرېـدې

بيـا مـې ونـه سـوزي لاسـونه د لفظونـو خدايـه!
د الهـام پېغلـې مـې د خيـال پـه تنـاره ودرېـدې

اوس چې څپې درپسې شوې ترېنـه منـډې وهـې
د سـمندر پـه کنـارې بانـدې بـه نـه ودرېـدې

باقره! خلـك ټـول کاڼـه وو پـه غوږونـو بانـدې
چا ته دې غږ کاوه چې پاس په سر د غره ودرېـدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیران ناست وم د هجران په شپه باران ته
څاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته ؟

زمانې ور پسې بېرته را ستنې شوې
یو سرې ډېوه نیولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدله
ما پنځه کونجه دنیا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې ته لېدلی نه یې
تر هغې پورې به ګورمه خپل ځان ته

بایدګل خو په کې وکړي ***باقره***!
د وجود خاوره مې ورکړله ګلدان ته

د محبت د اخري حد په حصار کې یمه
تاسره ناست یمه او ستا په انتظار کې یمه

که رانه وپوښتې نو نوم یې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې یمه

زما د وینې په هر څاڅکي پسې ګرځي ښکاریان
زخمي مارغه یم ترې پټ شوی په چنار کې یمه

توره تیاره ده له خپل ځان نه مې هم وېره کېږي
خلک ویده، ورونه بند او زه په لار کې یمه

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې لیکي تاریخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دښــته ده، تــږی يمــه، دومــره پــه کــې زه ســړيه!
کـــاڼي زبېښـــم تـــرې را وباســـمه اوبـــه ســـړيه!

د ښار د خلکو نـه لګيـا دی تېـری سـترګې لـوېږي
غوږ رانږدې کړه بس نـور مـه راوړه رانجـه سـړيه!

توره تياره، د چا يادونـه، درد, او اوښـکې، سـلګۍ
زمـا پـه خيـال خـو موسـمونه دي پنځـه سـړيه!

څاڅکي را غورځي او جينۍ ورتـه منګـی نيـولی
څادر راځوړند دی لوند خيشت پـه دېوالـه سـړيه!

چونه په مـخ، رنـګ پـه لاسـونو او سـورۍ لمنـه
پـه ټـول بـازار کـې خلکـو ماتـه رالېـده سـړيه!

زه په خوله ګونګ ومه او ته په غوږو کـوڼ *بـاقره*!
زمـــا اواز نـــه خاتـــه تـــا نـــه اورېـــده ســـړيه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېړي تکيه ورته وهلې او دېوال نشته دی
د مصور دغې تصوير ته د چا خيال نشته دی

خدايه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدايه! د زړه په لوی جومات کې مې بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسې به د چا سترګې واوړي
چې زه رانجه خرڅوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوښکو حفاظت هم غنيمت ګڼمه
په لمن تور لرم او بل ښار کې دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې ډېوې کړي چې تيارې ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

ښيښې پاکېږي ترې غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندې کار روان دی

زما له اوښکو نه تېزاب جوړوي
د يو سړي پرې ښه روزګار روان دی

د اسرافيل شپېلۍ يې واورېدله
د پاړوګر د شکور نه مار روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاورې وجودونه زندګي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

يه خدايه! خپل ځان ورته وروښايه
سترګې شوې اسمان ته د سږي اوبه

تږی وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر که
چې ځم له ما سره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوری خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دې زه مړوند ته غاړه نه ږدمه
لاس دې کانې شوی دی بنګړي اوبه

مړ چې شو له تندې نه پرې پوې شومه
مانه به غوښتلې یوګونګې اوبه

ناست چې وې درياب ته بې لاسونو څوک
څنګه به **باقره**! وایه څکې اوبه؟

o

په هغه ورځې په ټول ښار کې يوه ستنه نه وه
چې ستاګرېوان نه و، او ماپورې لمنه نه وه

لېونی نه وم لېونی شوم، لېونی دښته کې
د لمر تر سيوري لاندې کېناستمه ونه نه وه

د دروازې نه مې پرده راښکله پټ شوم په کې
د ژمي شپه وه او په کور کې مې بړستنه نه وه

ستا انتظار و، که په مابانـدې وخـت نـه تېرېده
چې ورنېږدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

مـا ورلـه خوځـل د نیولـو اراده کـړې ده
ستا د غمونـو پـورې پښـې وې مګـر زنـه نـه وه

پـه چغـو چغـو دې کاږه کـړل اسمانونه ولـې
باقره! پښـې کـې دې اغـزی تلـی و غنـه نـه وه

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

○

ستا د سترګو سمندر چرته روان دی
په ما سرګرځي که، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترګې مړم څوک راغلي
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

د یوه سړي تنه ورپسې ګرځي
د یوه سړي نه سر چرته روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري بيا کومه تور سرې شوه سر توره
هوا نشته او څادر چرته روان دی

د ماشوم بچي تصوير يې دی په لاس کې
په دې لاره مسافر چرته روان دی

صبر وکړه درته وايمه ***باقره***!
ستا په اړه مې نظر چرته روان دی

تصوير

د ژوند يو بل تصوير ته فکر يوړم
د ښار په منځ کې د سړک په غاړه
يو سړي لمونځ په خپل څادر کولو
ملا اذان د مازيګر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ يې وکړلو راپاڅېدلو
څادر يې څنډ واهه او چغې يې کړې
جانمازونه واخلئ
جانمازونه واخلئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ستا د بدن نه مې راټول کړه په ښيښه کې عطر
نن مې د تېلو په ځای راوړه په ډېوه کې عطر

دا ځل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا ځل به هم خېر دی زه وڅکم په پياله کې عطر

توره تياره د خاورو بوی زما سلګۍ او ستا ياد
باران ورېږي راڅڅېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راوېښ شي
که مې راتوی شول د خپل جېب په دريڅه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبويۍ پاګل که
هغه سړي چې خرڅول ستا په کوڅه کې عطر

ګل چې را ياد کړمه نو ته راته په خپله ياد شې
چا ويل چې نشته د ***باقر*** په حافظه کې عطر؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په زړه کې غم د چا چرته ځي
په دې ځنګل کې ځوک تنها چرته ځي

چې د چا لاس مات شي نو غاړې له ځي
چې د چا سر مات شي نو دا چرته ځي

د ځادر پیځکې ځان پسې راکاږي
توره تیاره ده سړی بیا چرته ځي

ښه چې له ما سره ده وي دې کنه
ښه چې له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بیا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړ یم
دنیا روانه ده دنیا چرته ځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به ګېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هیڅ نه ویل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بیا مې ستا تصویر راخیسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په یوازې ځان کنلی ورته قبر ناست یم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

ګوزار په ځان کوم ښیښه راغورځي
زما د سر کاڼی په پښه راغورځي

لور ته چې غږ وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ډېوه راغورځي

ستا انتظار یې ټکوي په لار کې
زما د سترګو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دي
په هغه کور کې باډېوه راغورځي

باقره! مونږ ترېنه ویده پاتې شو
ګنې نو ستوري هره شپه راغورځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په دېوال کې لګوم ستا تصویرونه
له ښېو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بیا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوړونه

چې ښېښې مو په لاسونو کې نیولي
په اوبو کې ولې ګورو خپل ځانونه

پاکومه بیا د چا له کوټې ځالې
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندې څوک تلی ***باقره***!
په سړک باندې راشوي دي ګلونه

○

تا چې تړلی د ساګانو نه مې تار پروت دی
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دی

ولې په ما باندې د ښار سترګې راډکې نه شوې
ولې په ټاپسې په بله مخه ښار پروت دی؟

زه په اوبو کې تصویرونه جوړولی شمه
زما په ذات کې د رنګونو لوی فنکار پروت دی

د ګل نه پاڼې شوکوي خدایه د پښو په ګوتو
دا سړی څوک دی او د چا په انتظار پروت دی؟

د اسمان ستوری او هغه هم بیا د ورځې ګورم
د انسان سر دی او هغه هم بیا په لار پروت دی

خوب ته مې نه پرېږدي ***باقره***! ټوله شپه لګیا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سیتار پروت دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان یمه له ځان نه وهم منډې منډې
قیدي یم له زندان نه وهم منډې منډې

په خوب کې مې سېلاب وړي او په خلي ځان رانیسم
په ویښه له باران نه وهم منډې منډې

په ژوند نه یم په دې یمه چې خون ونه کړي خدایه!
وېرېږم له انسان نه وهم منډې منډې

ای زه خو ورو په ورو ورنږدې کېږمه سړیه!
ای زه خو له اسمان نه وهم منډې منډې

دنیا نه ده ***باقره***! که ریښتیا رابانډې وایې
ځنګل دی له حیوان نه وهم منډې منډې

ویده شوی په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راویښ شومه په کور کې مې چینه وه

زړه زما وریسې وران و یو څو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته حیران د دوکاندار یم
بخت دې ښه دی آخري یوه ډېوه وه

اوس راووته سړی د حویلۍ نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دریابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوی بېرته وخت نه و ***باقره***!
په دېوال کې د ساعت ستنه سرچپه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

لېونی کړی یم احساس او شپه ده
کور ته روان یمه تش لاس او شپه ده

خدایزده اوبه دي او که زهر په کې؟
تږی یم ګورمه ګیلاس او شپه ده

په دېوالونو باندې خوله لګوم
تا سره نه کېږي تماس او شپه ده

څومره چې ښکته راځم زه رڼا ده
څومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده

باقره! سم د مصور تصویر دی
غردی، ځنګل دی، زه یم اس او شپه ده

○

سړیه! واوره یمه لمر ته ځمه څه به شمه
څوک خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه

که تصویرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوئ
که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه

اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
بیا مې په سترګو پورې ومږه رانجه به شمه

یوه دانه یم د غنمو د دهقان په جېب کې
څو ورځې پس لکه ځنګل په کې راوبه شمه

ستا د بېلتون شپه به د یو بل په ډاډ تېره کړمه
درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه

له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلي خولې ته
باقره! دا یقین مې نه راځي چې ښه به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه غونډې باران یم
وریدلی په اسمان یم

لکه ته او زه روان یو
باد او ښلي ته حیران یم

چې پرده یې د خادر ده
زه د هغه کور انسان یم

د هوا سترګو کې شګې
غورځومه بیابان یم

خرڅوي په ما کې کاڼي
او د سرو زرو دکان یم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سیوري سره وران یم

ګل روان دي په اوبو کې
په تصویر کې ورک له ځان یم

ډوب مې نه کړې سمندره!
د ***باقر*** د زړه ارمان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره به تنګه وي په ما کې زندګي دننه
ور مې رابند که رانه پاتې شوه کونجي دننه

چې په ځنګل کې مې پانزیب د چا د پښو پیدا که
د محبت په کې پرته وه ګواهي دننه

زه چې برق مړ نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خو دا خومره ده په ما کې رڼايي دننه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانه شومه
لکه چې ګونګه شي په چا کې موسيقي دننه

ما چې پوکی ورکه په ما باندې دېوال پرېواته
خدايه! څه پټ دي خامخا د دې مېږي دننه

باقره! خود مې د لفظونو نه راڅاڅي ويني
د خيال په پښو مې ننوتي دي اغزي دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته په کې کاڼي غورځوې او زه گلاب سړیه!
بیا دې هم هر وختې پوښتنه کړي دریاب سړیه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
ما زندۍ کړې و خپل ځان په دې تناب سړیه!

چې ماشومان مې د مکتب نه چرته پاتې نه شي
د ونې پاڼو نه به جوړ کړمه کتاب سړیه!

زه د نشې په ځای له خپل ځان نه تیارې وباسم
زه د پیالې په ځای ډیوه کې څکم شراب سړیه!

باقره! دومره زر دې ولې له خپل زړه ووېستم
ماته خو نه راځي د دغه سوال جواب سړیه!

په توره شپه ستا د مړوند په تصور ویده شم
په کاڼي سر نه ږدمه کاڼی ږدم په سر ویده شم

زه چې په ماتو پښو سفر کوم منزل ته رسم
زه چې په ماتو ښیښو څملمه نو زر ویده شم

خدایه! په خوب کې راپسې وي بلاگانې د شپې
چې د انسان له وېرې زه په مازیگر ویده شم

بس دومره سترې او ستومانه زه له کاره راشم
څنگه چې وټکوم زه نو د کور ور ویده شم

پرېږده ***باقره***! چې د خیال څپې مې یوسي چرته
پرېږده چې زه په کناره د سمندر ویده شم

په خپل وجود کې ګرځېدمه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سینه ورپسې

زه د خپل ژوند تصویر ته ګورمه په دغه نظر
بس یو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شابه تکړه شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شا به تکړه شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته یوڅوک دی چې ګرځېږي ایېنې پسې تل
دلته یو څوک دی چې ګرزېږي ایېنه ورپسې

د یو کاغذ نه مې کشتۍ وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له دریاب نه بیا څپه ورپسې

ښه راته یاد شو په اسمان کې چې سپوږمۍ تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راویښ شوم په ځنګل کې به مې چغې کړلې
چې به ویده شوم، په دریاب کې به کېښتۍ تېرېده

د مصور دغه تصویر په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندې کېږدۍ وه او د پاسه پرې مرغۍ تېرېده

د زندګۍ په منځ کې بیا د مرګ پېغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بیا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترګو نه به خلې راوته **باقره**!
زما په زړه کې به د چا د یاد سیلۍ تېرېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تیلي مې چې ډیوه بله کړه وه مې ساته

په یو ګلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د بیابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

ځالې یې کړې وې او ما هم پېژندلی نه شو
د چا تصویر و چې د کور په دېواله مې ساته ؟

د څادر پیڅکه خو مې زمکې ټوله وخوړله
ستا په لټون ومه او درد د بیلتانه مې ساته

باقره! ماته هر یو باب د ژوندانه یادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا پاڼه مې ساته

د ژوندانه ځنګل ته تلم خو راته ښکار نه راته
په ما کې زهر وو نږدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ ګلان خرڅول
خو په یو ګل باندې، به هم د ګل ګوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنګړي راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سیوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځي
چې د باران اولنی څاڅکی په ما راغورځي

ما اورېدلي چې تا هم ورته نیولې لمن
ما اورېدلي چې له اوښکو نه رڼا راغورځي

زما د خیال په جګ پتنګ پسې ټوپونه وهي
دغه ماشوم به د کوټې له سره بیا راغورځي

د ژوند سیکه زما د لاس په کرښو نه پوهېږي
زه یې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځي

دا په ما سرګرځي سړیه! که اسمان ولاړ دی
دا په ما سرګرځي سړیه! که رښتیا راغورځي

باقره! ساه لري ژوندی دی او له تا شرمېږي
د چا تصویر ته په دېوال مه ګوره بیا راغورځي

یوه دنیا مې له وجود نه هره شپه راوځي
ښیښه چې ماته شي له دې نه هم څېره راوځي

ستا د غمونو کاڼي نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځي

چې ماشومان اوس ګېنګانو ته مایه وباسي
منډې کړي ووېرېږي هلته هدیره راوځي

په کاغذونو باندې لیکو د یو بل نومونه
بیا یې راواخلو چې د چا په کې نامه راوځي

باقره! زه داسې منظر ته درېدلی یمه
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د وخت وېره په ذهنونو کې ويده ده
اژدها مو په کورونو کې ويده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راويښه نه شي
تنهايي په دېوالونو کې ويده ده

يو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ويده ده

د قسمت په جيب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ويده ده

ته په ځان هم لا خبر نه يې ***باقره***!
او دنيا دې په خيالونو کې ويده ده

○

خلى مې تللى دى د غم سترګو کې
ستا د څادر پيڅکه وهم سترګو کې

چې په شيشه کې خپل بانه ګورمه
لکه راشوي مې غنم سترګو کې

زه په تخليق پسې ړوند شوى يمه
څوکه مې تللې د قلم سترګو کې

د چا يادونه به بيا لامبي په کې
که مې لږ نور پرېښوده نم سترګو کې

باقره! دومره رانږدې شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویرونه د چا شته او د چا نه شته
اوس خوبونه د چا شته او د چا نه شته

دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
ګرېوانونه د چا شته او د چا نه شته

لرې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
دېوالونه د چا شته او د چا نه شته

فالي مه راځه نور دلته خوښه ستا ده
چې لاسونه د چا شته او د چا نه شته

په دې دښته کې خپل ځان خنګه پیدا کړم
چې خاپونه د چا شته او د چا نه شته

د نکریزو غونډې سترګې شته ***باقره!***
خو رنګونه د چا شته او د چا نه شته

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ایښې ده
سترې سرې په سترې شوې دېوال ملا ایښې ده

ته صبر وکړه چې تصویر خو دې راواخلم کنه
ته صبر وکړه د بالښت لاندې مې ساه ایښې ده

نه زه په خپله د احساس په زنځیر ځان وهمه
نه ما په خپله په اوږو ټوله دنیا ایښې ده

هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډېوې مړې کړه پرې ځه
د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ایښې ده؟

په دومره خلکو کې زما سترګو ته شګې راوړې
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ایښې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور د شپې بل نه کړې نور تیلي باندې
ستوري دې ړانده کړل په لوګي باندې

ستړی یم، ستومانه یم، بې دمه یم
موري بیا مې وتړه سوزني باندې

وایم چې کېدای شي وي یوسف په کې
سر د پاسه نه بږدم په کوهي باندې

بیا مې ټول وجود شولو میږي میږي
بیا مې ښه راغلې په میږي باندې

شګې د هوا سترګو کې پریوتې
مړه دې ډېوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی ***باقره***! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ایښی په تندي باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

وړم په اوړو د غم واړه، روان يم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان يم

نارې وهې راته بهر جدايي
تصوير دې ږدم په دېواله، روان يم

له دې نه مخکې پرې خوك نه دي تللي
په داسې لاره باندې زه، روان يم

يو بل ته نه وايو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان يم

څوك مې راويښ کړئ د کمر نه غورځم
سترګې مې پټې دي ويده، روان يم

باقره! ستړی او ستومانه يمه
غر مې په سر دی او په غره، روان يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايد ليکلي وی سرې په دېوال
کرښې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غاښونه وبرېښېدل
راکاږم ستا د ياد اغزي په دېوال

مورې! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تيلې په دېوال

په محبت به دې سوچ وکړم وېرېدلی يمه
له دې کمر نه يو ځل مخکې هم لوېدلی يمه

غږ مې څوک نه اوري مرۍ مې خپله کېنوله
ژوندی تصوير يم په دېوال چا لګولی يمه؟

زه ستا د ښو نه يم لوېدلی ته خبره نه يې
د سرو پانزېب يم يو ماشوم چرته موندلی يمه

دا چې په دښته کې ګرځېږم تږی کېږمه نه
د چا په زړه لکه باران راورېدلی يمه؟

راشه! راجګ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره! زه د خپلو ښو لاندې راغلی يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته اسمان او ستوري داسې ښکاري
لکه راجمعه وي میږي په دېوال

پل صراط مې مخ ته نیغ ودرېده
ګرځي راګرځي لېوني په دېوال

ته یوه ورځ پرې راښکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره ***باقره***!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې یوازې ستا تصویر پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنځیر پروت دی

راویښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي ګوره
زما په سترګو کې د ډېر وخت نه شوګیر پروت دی

ای په دې ښار کې مصور نه شته منظر ورښایم؟
په خپل رېښې رېښې څادر باندې فقیر پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه ګیله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمیر پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم ***باقره***!
د مړاوي شوي ګل په شان زما تقدیر پروت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

باد او باران وربانـدې راولـي مخ تـور ونيسم
د خدای نه ځار شمه، چې ستا تصوير په اور ونيسم

يوه مـوده پـه کـې پـه ويښـه تېـروم خامخـا
چـې د زاړه کـور نـه راپـسته نـوی کـور ونيسم

چې ګلاب راوړمه نو تاله يې پـه لاس کـې درکړم
چې درد مې واخلي نـو لمنـه، زر د مـور ونيسم

ماتـه دا سـتا د اولاد غـوښ سـرونه نيـغ ودرېـږي
آدمـه زه چـې د غنمـو سـر تـه لـور ونيسم

باقره! څوک به پـه کـې ګـل د محبـت واچـوي
د څادر پيڅکي بـه د دوو پـه ځـای څلـور ونيسم

ولـې خپـه شـمه لـه تانـه چـې وعـدې مـاتېږي
کلـه نـا کلـه د کـولال نـه هـم ډېـوې مـاتېږي

مونږ هره ورځ د يـو بـل پښـو نـه راوباسـو ښيښـې
زمونږ په کور کې هره ورځ يو څـو پيـالې مـاتېږي

پرپرده! په خپله به زړه راکړي چې غزل مې واوري
د بنـدې شـوې دروازې کولـپ پـه آرې مـاتېږي

تيـارې بـه ستړې وي پـه ډېرو ودريـدلو اسـمان
تېـرې پـه ډېـرو ګرځېـدو د زمکـې پښـې مـاتېږي

اوښکې دې پاکې کړه ***باقره***! د اميـد پـه دسـتمال
تـل د رڼـا پـه کـانې سـر د تـورې شـپې مـاتېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د درد احساس سینې نه، نه وباسم
گرځم اغزی له پښې نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه ښایمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنگل ته اور ورکوم
زه اسویلي له خولې نه، نه وباسم

ستا تصویران به ترې را وباسمه
خو تنهایي کوټې نه، نه وباسم

ما په اسمان کې داسې څه لېدلي؟
باقره! سترگې ترې نه، نه وباسم

○

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېږي اسمان
چې د شپې ویښ وي، او د ورځې ویده کېږي اسمان

هر سړی وایي چې کوټه مې راڅخېږي د کور
هیچا ونه ویل چې ولې راڅخېږي اسمان؟

که چرته مړ شومه نو ځان به په خپل ځان کې ښخ کړم
زه زمکه نه کنم په دې باندې خوږېږي اسمان

په دغه کلي باندې ځکه تندر نه راغورځي
په دغه کلي کې یو څوک دی چې نومېږي اسمان

زه به ترڅو کوم په کاڼو تصور د ستورو؟
باقره! سترگې مې ړندې دي رایادېږي اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــوره تیــاره ده مگــر زه یــې پــه ســحر لټــوم
سر ته مې ایښی دی په خوب کې خپل څادر لټوم

خدایه! کېدای شي که له مانه هم بېوسه وي څوک؟
ډوډۍ مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دریمه دنیا هم را ښایي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښیښې ته ودرېدلي یمه؟
زه به تر څو پورې په سترگو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه ویشتم هغه کاڼي فایده راکوي
زړه چې مې تنگ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خیال اسمان ته ورختمه غورځېدلی یمه
باقره! ځکه خو په زمکه خپل وزر لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لاړې په زمکه لا لمدې پاتې دي

زما په خيال نن د دنيا يوه حصه لمده ده
زما په خيال د دنيا درې وچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړی ګوزار خو زخمي شوی نه دی
کاڼي ريزه ريزه پراته او اينې پاتې دي

زما او ستا يو ځای کېدل هيڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی يمه
باقره! بلې په کې اوس هم لا ډېوې پاتې دي

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترګې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چغې وهمه چا بالښت راته په خوله ايښی دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې دوبې ووينځلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

مندې وهم باران ورېږي ما په سر نيولي
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غوږ مې دی نيولی اسرافيل شپېلۍ ته
د ژوندانه د اميدونو نه مې ساه ختلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د کاڼي نه جوړېږي
ایینه څه له ماتېږي ؟

اسرافیله پوکی ورکړه
خلک ساز ته خوشالېږي

تصویرونه په کې ویښ شو
دېوالونه راغورځېږي

د دریاب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې څورېږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غږ رارسېږي

له لمن به مې داغ پاک شي
خو دریاب به پرې وچېږي

په وجود کې مې یو شی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتې ډېر باقره!
په خپل ځان پسې ړندېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سترګو کې اوبه ستا په نظر کې کانې
شکر چې خلك خو پرېږدي په سمندر کې کانې

زه چې اوس اور د لمر له تاو نه بلولی شمه
یو وخت و ما به ماتول په مازیګر کې کانې

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کانې

راځه چې وشمارو په یو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې وشمارو زما د زړه په غر کې کانې

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې ***باقر*** ولې ګرځوي تل په څادر کې کانې؟

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی یمه شاته د ځان
دا سړی پېژنئ تصویر ښایم دنیا ته د ځان ؟

مانه د ورځې یو پنځه کرته سترګې غورځي
ستا محبت دومره راوستی انتها ته د ځان

اخ دې یوې غنم دانې راکې ځنګل راشین که
اخ ودرېدی نه شمه وړي مې اوس هوا ته د ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان راغورځې که اوبه د سمندر خوځېږي ؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سړی په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه يې ورکړی دی بل چا ته د ځان

څوک راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غوږ نيسمه بيا د زړه درزا ته د ځان

زه يمه، ستا ياد دی، او ارمان سره
شپه ده، يو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلی شوې ده
ستوري رالوېدلي له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال ايښې ده
زوی مې رايادېږي له اذان سره

خوب وينم لګيا يمه راويښ مې کړه
ګل کرم لګيا يم بيابان سره

سوال مې په ځان کړی بې خوابه يم
ځان ***باقره***! ولې وړم له ځان سره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلك له تندې مړه كېده باران په ښار نـه كېـده
ګل دې نيولی و خو زړه دې په ګوزار نـه كېـده

دواړو به خاورې غورځولې د يو بل سترګو كې
تانـه راتلـه نـه كېـده مانـه انتظـار نـه كېـده

مـا د كمـر نـه غورځـوه ځـان او تـا نـه نيومـه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه كېـده؟

شكر وباسه چـې د هجـر دغـه شـپه تېـره شـوه
شكر وباسـه چـې بچـې د دغـې مـار نـه كېـده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هـم ايښـی و
بيـا هـم زمـا پـه وصيت د چـا اتبـار نـه كېـده

د نظـر سـتنه مـې كـړه شـوله بـاقره! پـه كـې
زما د اوښكو نه هر څه كېده خو هـار نـه كېـده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کېدمه پرون ته راسره نه وې
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وې

ته به هم راسره پروت وی په اغزو کې
غمه ښه دی چې ویده راسره نه وې

ښه مې پېژنې خو ځان دې غلی کړی
اوسېدلی وره په وره راسره نه وې ؟

کافر شوی یې خپل سیوري ته لگیا یم
چې ولاړ بیا په لمانځه راسره نه وې

پېژندلي مې هوا نه وه ***باقره***!
چې ډېوې د ژوندانه راسره نه وې

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه یمه
زه مختلف یم له دنیا نه خو فنکار نه یمه

ته راته وگوره بل چا پسې خو نه یم روان ؟
ته راته وگوره له ځانه خو ایسار نه یمه

دومره قاتې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتې
دومره تیاره شوه چې پوی شوی په سهار نه یمه

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
گل مې نیولی دی خو ستا په انتظار نه یمه

باقره! تیگې ټکوه ترینه لمبې وباسه
که دنیا اور واخیسته زه دې ذمه وار نه یمه

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حېران ولاړ يمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو دېوال نه ايښې بل نه ډيوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بغېر هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړئ مونګولې ښخې
پيڅکې يې ښخې دي په زمکه لوپټې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيګ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندګي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنځير له دروازې راغورځي

د سترګو خوب مې ټوله شپه وي په شوګير تړلی
ما په څادر باندې د خپلې کوټې تير تړلی

په دې ويرېږم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
ليونی نه يمه خو ځان مې په زنځير تړلی

ښيښې ماتېږي تصويرونه په کې چغې وهي
زه يې را کاږم ما له ځان پورې تعمير تړلی

زما په جېب کې د قلم سياهي وبهېده
چې مې په جېب کې نن دننه ستا تصوير تړلی

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدير تړلی

روان په زمکه يم هدف مې د اسمان نيولی
لکه ماشوم مې خپلې ګوتې نه خپل ځان نيولی

هغه سړی اوس په کوڅه کې بينجاره نه پرېږدي
هغه سړي ستا له کبله روغ دوکان نيولی

د ورځې کانې او د شپې په کې راغورځې ستوري
په داسې ځای کې مې خبر يې چې مکان نيولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته وګوره اسمان هم د ځان سيورى ټول که
ته ورته ګوره زمکې هم په موږ باران نيولى

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي خيرې ګريوان نيولى

په اينه کې راته سم ښکاري حيران يم ورته
باقره! ما تصوير له ځانه سره وران نيولى

○

د کاڼي په صورت کې مې غمې ليدلى و
په زړه کې مې د ټولې دنيا خداى ليدلى و

سحر مې چې سوري د ديوالونو بندول
بيګا مې ستا تصوير باندې مېږې ليدلى و

ويل يې موږې زرکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې يو ماشوم چېرته منګې ليدلى و

زما په ذات کې ځکه زنځيرونه شرنګېدل
په ژوند مې په ړومبي ځل لېونى ليدلى و

خو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزى ليدلى و

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاته به نه وایې یو راز د ژوندانه درکوم
سترګې دې نه شته خو بیا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په ویښه ما په یوه کاڼي ولې
زه هره شپه په خوب کې ګل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنیا کې هم پیدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم ؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سلیقه زده کړې
زهر خواږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

تا چې رایاد نه کړم په سترګو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې ورېږي، زمکه نه لمدېږي
داسې سړی دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستاڅه خیال دی چې سترګې په سکرو تورې کړو ؟
ولې ستا څه خیال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي ؟

اور ته پوکې ورکوې ته او مخ زما تورېږي
ستاسو د کور لوګي زمونږ په دېواله نه راځي ؟

د زړه جومات کې مې ***باقره!*** اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

چا چې کړم هیر، هغه یاد کړی یمه
وړي سېلاب، بېرته راوړی یمه

اوس مې د تن سیوري ته ولې کېنې ؟
تا غورځولی وم، چې زړی یمه

وایې ډوډۍ مه راوړه وینې راوړه
خدایه! د داسې جومات چڼی یمه

په مایې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترګو پوره وړی یمه

ما د خپل سیوري لاس نیولی ځمه
باقره! مه وایه چې ستړی یمه

چې خپل وجود ورباندې بار وي سړی ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاګانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

یو زړه په دومره شی غمونو سترګې نه مړېږي
یو لېونی په دومره شګو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترپنه راغلی یمه
د تنهایۍ پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کانې راواخله په لاسونو کې ګلونه پرېږده
ما او تا څه کوو **باقره**! او دنیا څه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به مې خوري دننه مار چې مې د غره خوړلی
ما په ډوډۍ کې ستا د زلفو يو وېښته خوړلی

لېونی نه يم چې صحرا ته وړم، اوبه لپو کې؟
لېونی نه يم چې په خپله مې خپل زړه خوړلی؟

دواړه لاسونه مې اوس نه شته بې وجوده يمه
د کوتې تير، او ستا تصوير، رانه وينه خوړلی

د انتظار او د دې دور تقاضې داسې دي
سترگې مې لار وخوړې، سر مې دېواله خوړلی

توبه توبه خدايه درتلمه خو درتلی نه شومه
توبه توبه خدايه تيندک مې په لمانځه خوړلی

د ژوند ډيوه دې د اوميد په تيلي بله ساته
باقره! ستا د برخې لمر چرته تياره خوړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره رڼا مې وه په کور کې خو ډیوه یې غوښته
څوک مې تنگ شوی و په زړه کې بهانه یې غوښته

ښه ده چې ما ترېنه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
گنې دنیا سمندر وړله کناره یې غوښته

زه د خپل ورور سره د وینې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خېر زما حصه یې غوښته

د خپل څادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچی مکتب ته تلو رانه بکسه یې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترگې د چا ته یې غوښتې
باقره! سترگې چې د چا نه وې ښیښه یې غوښته

مړ یمه ځان ژوندی کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بیا به څو کاله زندگي کومه

د محبت تندې اخیستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنگړي باندې لگیا یمه کوهي کومه

ای عزرایله راپسې څو به ته نه یې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدایه! لگیا یمه دعا در رسول غواړمه
خدایه! لگیا یم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند دېوال سره چې هر څومره خواري کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان

په يو زندان کې قيد وم
لکه په ځان کې قيد وم
توره تياره وه په کې
زما به شپه وه په کې
يوه مرغۍ راسره هم بندي وه
له يو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته
زما نه زړه زيات د هغې درزېده
زنځير زندان د دروازې درزېده
او زه لګيا ومه سورى مې په دېوال کې ويسته
چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي
د تورو شپو له دې جهان نه وځي
اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ
له ځان سره نورې مرغۍ راولي
وايي بهر د انسان مرګ له انسانان ولاړ دي
مونږ له زندان ښه دی بهر راته ښکاريان ولاړ دي

اوس دې د سترګو په چينه پـول د چنـار کېښـوده
مـا چـې د زړه پـه دېوالونـو ګنـډه تـار کېښـوده

چې ستا تصوير ته ګورم خوب راځي او ټک راکـوي
ما په بالښت کې د مالوچو پـه ځـاى مـار کېښـوده

پښـتونه! سـتا سـورى څـادر بـه راګنـډم پـه ګوتـو
ستن پېښور کې ږدمه، مـا کابـل کـې تـار کېښـوده

ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهـن وڅکـل
د ژوند کتاب بانـدې مـې نـوم د انتظـار کېښـوده

باقره! پوه شـومه چـې سـاه مـې پـه لاسـونو وتـه
مــا بــه پــه زمکــه قدمونــه پــه کــرار کېښــوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ماتو ښپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

یو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدایه!
چا روان کړي دي په ښار کې د کور ور په اوږه

زما یاران زما قامت څه په هنر ټیټوي
لاسونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

گرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
گرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا څلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترگو کې راوړمه او سحر په اوږه

ژاړم وېرېږم غر ته نه وم تلی
زه دومره لرې چرته نه وم تلی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تلی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنیا بل سر ته نه وم تلی

ما به ویل یوازې زمکه گرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تلی

باقره! ما پردي زخمونه گڼل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د چا سترګو کې اوښکې نه د چا سترګو کې شګې
لپې لپې غورځومه د هوا سترګو کې شګې

مړه پرېږده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پرېږده چې پرتې وي د صحرا سترګو کې شګې

د څادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سرېيه! راته بیا سترګو کې شګې

خدای دې خیر کړي بیا مې اوښکې دا جهان چرته یونسي
خدای دې خیر کړي بیا لوېدلي دي زما سترګو کې شګې

ستا په رنګ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته یې
ولې اچوې ***باقره***! د دنیا سترګو کې شګې؟

په سترګو کې زنځیر دی او په زړه کې دروازې
دا دومره جګ کورونه او نازکې دروازې

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به یادولې په لمانځه کې دروازې

رنګونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازې

په ډېرو خوځېدلو یې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازې

باقره! سر مې لګي چې په کاڼي پورته کېږم
دا چا راپسې بندې کړې د زمکې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

باران ورېږي د زول شپه ده او ستا ور ته ناست يم
ګرمي مې کېږي د دريمې دنيا لمر ته ناست يم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست يم

خدايه! چې ما د اسرافيل شپېلۍ هم وانه ورېده
خدايه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست يم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره يمه؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست يم

چاته ترې سترګې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دې دربار په کې لنګر ته ناست يم

○

زما په شانتې هر يو شی به زندګي نه لري
چې کوم يو ګل راشوکومه خوشبويي نه لري

کمځۍ خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلک وتړي
خدايه! دا ښځه په ټول کور کې يو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترګو نه مې لرې ساتي
ګنې احساس مې محبت سره بدي نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سړيه ومينځلې
چا ويل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه ***باقر*** نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجي نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو څه وخت و چې ورک شوی رانه ځان و
زر به ودرېدم چې چرته به اعلان و

ښه پرون خو ته زما په یاد کې نه وې ؟
ښه پرون ولې په شنه اسمان باران و ؟

راشنه شوي یې په ګوتو کې اغزي دي
چې ګنډلی راته کوم سړي ګرېوان و

ما کیسه ورته په ټوله لار کوله
چې وروملید سړی وروسته روان و

راوتلې مې له اوښکو سره شګې
په وجود کې مې ***باقره***! بیابان و

ژوند

ژوند یو کور دی
په کې شور دی
دېوالونه یې واړه دي
ټول تیرونه یې وراسته دي
خاورې خاورې وجودونه
او اوبه اوبه روحونه
په کې اوسي سترې سترې
لکه یو کفن دوه مړي
اسمان ښکته په کې ښکاري
زمکه پورته په کې ښکاري
خو د ژوند په دغه کور کې
چې څوک ورېږېږي خدایه!
پښې وباسي له دې ځایه
ور چې بند کړي نو خلاصېږي!
ور چې خلاص کړي نو بندېږي
د انسان د کاڼي زړه هم
په کې پړک وهي چاودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې کړي اوبه اوبه او زړه خاورې
خدای دې په دې ښار کې کړي رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه یمه
ما په ماشومتوب کې خوړې ته خاورې

څوک چې ستا په سترګو نذر ومني
وشیندي زما د کور په وره خاورې

یاد ولې زخمونه کړه راویښ زما ؟
باد ولې راویښې کړې ویده خاورې ؟

ته شوې رانه هېر که زه دریاد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې ؟

تاته چې درګورم شي ***باقر*** رایاد
یو شانتې دي ستا او د هغه خاورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باور مې خود ستا په وعدې نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترګې د چا نه خوږېږي
د هر لرګي نه دروازې نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کېږي

چا وېل چې زه یمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډېوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوږ دې رانېږې کړه کنه
ځینې خبرې بیا د شپې نه کېږي

څوک رايادوم خو رايادېږي نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کېږي نه

ستا د ياد رانجه وهم په سترگو کې
دا چينه بيا ټوله شپه وچېږي نه

سر په دېواله وهم حېران يمه
کاڼي دي په بل کاڼي ماتېږي نه

دواړه د يو بل تصويران هم سېزو
دواړو د يو بل نه هم رغېږي نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ورکېږي نه

چغې ترېنه هم راځي چې تنگ يمه
هيڅوک هم په دې کور کې اوسېږي نه

شپه، زلفې، ډېوه، هوا، ***باقره***! زه
دا پنځه سوالونه مې زده کېږي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا راته ویلي دي چې ستا په مخ څېره نه شته دی
ځان په کې ګورمه سړیه! ایینه نه شته دی

دا ددې کلي یوه پېغله وه لوحه نومېده
په هدیره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

ځان سره خاندم چې دا خلک خو رڼا پسې مري
ځان سره خاندم او په ټول ښار کې ډیوه نه شته دی

دې زړه ته څنګه خلک راشي حیران شوی یمه
دې کور ته څنګه خلك ځي ورته کوڅه نه شته دی

مکتب ته ځمه کتابونه په لمن کې وړمه
باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

چې مې په کار و، په نوم کانی په چېنه کې نه و
په دغه ښار کې زړه د هیچا په سینه کې نه و

سترګې مې ووېستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په ایینه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

یوه ماشوم به شرنګولې خلک حېران و ورته
سیکې په کې وې خو سورې په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندګي تېرېده
چې هیڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د خپل وجود نه په سفر وتلی
په کور کې ناست سړی بهر وتلی

ما خو تصویر له خپله ځان ویسته
دا خو تصویر له سمندر وتلی

زمکه ولاړه ده اسمان روان دی
ستا په لټون مې چرته سر وتلی

شوې مې سر تورې د اوږو پرېښتې
نن مې له یاده خپل څادر وتلی

باقره! شول مې دېوالونه یاران
چې مې له سترګو نه نظر وتلی

○

د لیونو په شانتې شمارم د خیالونو خښتې
زما په ګوتو کې بندونه د لاسونو خښتې

کور جوړوم په کې کرم د قلمونو ونې
کور جوړوم، ورته راوړم، د کتابونو خښتې

زه به ترڅو پسې وهم منډې او باد به یې وړي؟
زه به تر څو کېږدمه ستا په تصویرونو خښتې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه! چې خلک یې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پیدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټیټېږي
څوک پټوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته ځې چې خلک دې له خوبه ویستي
په زمکه ولې ټکوې د قدمونو خښتې

○

د مینې ساه په کې لا شته ترېنه وتلې نه ده
ستا په وېښته مې غباره د زړه تړلې نه ده

هسې لګیا یې چې دنیا مې درپسې ولېده
د څادر پیڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سیاهي هم بې ځایه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته لیکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان یې
لا خو د ونې نه یوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما ترېنه تاو کړي د احساس لاسونه
د ژوند ډیوه مې د توپان مخ ته نیولې نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راپیدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بیا مې پیڅکه د څادر سر ته راغلې
بیا به څوک راځي ورگورم د کور وره ته

درته ودرېږم په کومو سترگو خدایه!
زړه مې نه شي خو روان یمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کېشتۍ ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست یم بارانه ته

چې له مانه هم زیات سټړی وي *باقره*!
زه تکیه وهمه داسې دېواله ته

○

بیا مې په زړه راورېدل د چا یادونه خدایه!
څومره درانه وو د مالوچو دېوالونه خدایه!

چې دوی راگوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصویرونه خدایه!

په خوب کې ټوله شپه له کاڼو نه بالښت جوړوم
چې ویده کېږم سر ته ږدمه خپل لاسونه خدایه!

دومره یم تږی په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل سټړي قدمونه خدایه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرڅوي لگیا دي
خلکو راوړي د وَرونو زنځیرونه خدایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور د زندګۍ په کې ډوبيږي
وچ درياب دی خو کېشتۍ په کې ډوبيږي

د چا اوښکې مې په لپو کې نيولي
د اتم اسمان سپوږمۍ په کې ډوبيږي

له دې ځالې نه د ورځې مار راوځي
او د شپې يوه مرغۍ په کې ډوبيږي

د بدن خاورو نه چا کړه ډېوه جوړه
چې رڼا کوي سبلۍ په کې ډوبيږي

په دې ښار کې زړونه کانې شو ***باقره***!
چې ستا درد او ستا سلګۍ په کې ډوبيږي

بنده کوټه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه
دنيا وړه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

تندی په مخ، سترګې په خوله، پوزه په زنې پراته
ماته ښېښه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

په دېوالونو لاس کېږدمه کور ته ځان رسوم
توره تياره ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

لکه تصوير پرې نوشته يمه او غږ نه کوم
ژوند مې سبکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

باقره! سترګې دې ړندې نه شي ورګورې څله
بله ډيوه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په مراد څرنګه وتړم په ونه کې تار
نه په ګرېوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هغه جینۍ اوس په دې غرونو کې سورې وباسي
کومې جینۍ چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نیغ ودرېږي
کله چې وګورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خیال ګوتمۍ مې لا ***باقره***! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په بړاستنه کې تار

محبت دې یم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان یمه صحرا ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدایه
اوازونه اوس کوم خپلې دعا ته

څوک راوځي وایي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی یمه چا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تصویر دی خو له فریم نه یې راباسم
یو سړی قبر نه چغې وهي ما ته

چې خبر شوم له دنیا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلا ته

خلاصولی یې په خپله هم زه نه شم
داسې گنډه مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان یمه ***باقره***!
له خندا نه پاتې شوی یم ژړا ته

تړی چې په غاړه د دریاب یمه
ښکاري د پنځم موسم گلاب یمه

خلی هم له ځانه سره وړی نه شم
خلک رانه تښتي چې سېلاب یمه

څوک یې چې وهي گوتې یې ونښلي
زه له دروازې نه جوړ رباب یمه

دومره څوک مې نه شته چې راوامې خلي
ځالې مې نیولې دي کتاب یمه

کاڼو وی ***باقره***! ستوری شوی یې
ستورو وی په کاڼو کې حساب یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ته مې نه پرېږدي چې سر کېږدمه شپه ده کنه
غم دې راخستې بيا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په ځای نن غاښ په کې د چا ايښی دی
ما جوړه کړې ترېنه خپل ځانته ګوتمه ده کنه

اوس که بيخي په مخه راشې هم دې نه پېژنم
اوس مې بېخي له ياده وتې ستا څېره ده کنه

په سترګو ړوند شې، پلاره خپل لمسي هم نه پېژنې
يو سمندر دې او دا بله کناره ده کنه

زه چې ور وګورمه ستنه د ساعت ودرېږې
له مانه دومره مخکې تللې زمانه ده کنه

څله مې سر خورې ستا په زړه د مينې داغ ***باقره*** ؟
څله مې سر خورې په دېوال کې ايېنه ده کنه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

پرده ترې چا شکولې ده سرتوره دروازه
پرته ده په سړک باندې بې کوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بېلتون راغلی نه دی
په خوب کې مې لېدلې بېگا وروره دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپین لکه شوده
په ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچیه اوس ترې خبر دی زنځیرونه شوکوه
بچیه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول ستړي خو ټک ټک نه کړي ***باقره***!
ویستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

○

زندۍ کړی مې خپل ځان په خپل څادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د یاد مارغه له تندې نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترگو سمندر دی

د نازکو پښو نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمر دی

په کوم کانې کې چې گل راشوی خدایه!
په دې کانې چا مات کړی د چا سر دی

زه ورگورم ما ته نه گوري ***باقره***!
خپل تصویر رانه خبر یې مرور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

چرته چې غم وي زما سر ته راشي
سړی چې ستړی شي خپل در ته راشي

ته چې د زلفو ښاخ ته څنډۀ ورکوې
د صحرا شگې سمندر ته راشې

دومره تنها يمه چې غاړه ورکړم
چې کومه ونه مې نظر ته راشي

ستا انتظار چې کومه ورځ وکړمه
د سترگو پيڅکې مې څادر ته راشي

پرېږده چې څملمه د اور په غېږ کې
***باقره*! خوب که راته چرته راشي**

❧◆☙

○

ستړی شوم روان يم نه رسېږم خپل قدم پسې
لاس کې مې قلم دی او گرځېږمه قلم پسې

ما که دا دنيا تا پسې پرېښوده نو څه وشو
خلکو جنتونه پرېښودلې په غنم پسې

څوک په انتظار راته ولاړ دی لېونی نه شي
ځان مې امانت درسره ږدمه بيا راځم پسې

زړه مې لېونی لېونی گرځي د چا سترگو کې
غم مې لېونی لېونی گرځي د چا غم پسې

ډېره موده وشوه چې گلونه تږي شوي دي
پرېږده چې وروخېژي *باقره*! په شبنم پسې

❧◆☙

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې ځنګه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په يوه لپه کې
بيا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې ور مات نه شو

ما به په ګل تا به په کاڼي ويشتم
خو ستا پرې زړه زما پرې سر مات نه شو

باقره! ستا ګرېوان به چا ګنډلی
ښه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

توره تياره، د قدمونو شور، د ډار کيفيت
زما په شانتې بدل شوی دی د ښار کيفيت

کوشش کوم چې پخپل موټي کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کيفيت

د لوند قميص په شانتې زيبښي په هنر لفظونه
سړيه! تا چرته ليدلی د فنکار کيفيت؟

بيا به د سترګو په ښو د اوښکو کاڼي خورمه
بيا راخور شوی دی په ما يو نا قرار کيفيت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پټوه
په وچو پاڼو کې ښکاريږي د چنار کيفيت

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د رڼا او د تیارو تر مینځ رشتې ته
د هوا په مرکه ځمه ډیوې ته

بیا ترې وړی چا زنځیر د خدای نه ځار شم
ستا پانزیب مې لګولی دروازې ته

بیا به ټوله شپه په ویښه تیرومه
تنهایي راننوتې ده کوټې ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه ویرېږي
ماشومان مې دي راوستي هدیرې ته

لیونی به شي ***باقره!*** په دې ښار کې
غوږ به نه نیسي د هر یو سړي خولې ته

○

د محبت تنده په زړه ګرځوم
په سوری لپه کې اوبه ګرځوم

بس دی چې خپل وجود بار شوی په ما
نور به د دې له پاسه څه ګرځوم

چې ستا د غم سترګې پرې تورې کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه ګرځوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما له دې بیا ترینه غنم جوړ کړي
گرځم په ژرندو باندې وړه گرځوم

رانه هیر شوی دی که نه یې پیژنم
د چا تصویر ځان سره زه گرځوو ؟

په دې ویریږمه چې مړ مې نه کړي
باقره! خپل سویری ویده گرځوم

زه دومره لرې یم راغلی چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پریږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په دیوالونو تکیه نه وهي څوک
زما د کور په دیوالونو کې ماران هم نشته

د تسلۍ په تال کښې هیڅوک جوتې نه را کوي
ستا جدایي لیونی کړی یم یاران هم نشته

زړه مې په دې ښه دی که جیب کې روپۍ نه لرمه
زړه مې په دې ښه دی په ښار کښې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې وخوري رانه ځي ***باقره***!
په داسې ځای کښې چا وژلی یم مرغان هم نشته؟؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه ځه مې وکړل د یوې ډیوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

ځه تا به هیر کړمه په ځان به قیامت تیر کړمه
ځه دا د زهروګوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ایمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړګی ډیر مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنګل ډیر مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه ***باقره***!
خوب دې ساتلی دی په سترګو کې د چا لپاره؟؟

په دغه ښار کې اذان نه کیږي توبه ماتوم
خدایه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خیر دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خیر دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

یمه بې وسه خپل بچي ته تري تختي جوړوم
لېوني نه یم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترینه منډه کړم حیران شمه چې ما هم ولي
په کومه ورځ چې زه په کاڼي اینه ماتوم

په دې زندان کې نور تنګ شوی یم بهر وځمه
زنځیر ماتیږي نه ***باقره***! خپله ښپه ماتوم

وځمه بهر دروازه ووهم بيا را شمه
څو به تنهايي غلطومه په ژړا شمه ؟

ته يې، زندګي ده، شاعري ده، او غمونه دي
يو موټی سړی يمه حيران يم چې د چا شمه ؟

هله به راوځمه له ځانه چې ډېر تنګ شمه
هله به راوځم دې ځنګل نه چې بلا شمه

خاورې د وجود مې ستا د سترګو په باڼو پريوځي
کله کله دومره ستا په سترګو کې فنا شمه

زه چې ډيوه بله کړم ***باقره***! زر هوا راشي
هيڅ کولی نه شم له غصې نه په خندا شمه

ږدمه خپل لاسونه په اور نه سوزي
ولې کاغذونه په اور نه سوزي

خير دی زه به تاته انتظار کوم
خير دی ديوالونه په اور نه سوزي

ځينې خلک هيڅ د چا هيرېږي نه
ځينې تصويرونه په اور نه سوزي

سترګې مې ړاندې په شوګيرو شولې
چا ويل چې خوبونه په اور نه سوزي ؟

ستا له غمه مړه نه دي ***باقره***! څوک
تانه بغير ژړونه په اور نه سوزي

زما خاپونه دي پرې ښپه د بل ده
راغلی زه یم اوازه د بل ده

ځان په کې نه ګورمه بد ښکارمه
زما په کور کې اینه د بل ده

کاڼي زمونږ د وطن کیږي په کې
خلک پرې ولې او لینده د بل ده

که زړه زما دی واک یې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مړه شوې بیا ډیوه د بل ده؟؟

په دیوالونو تصویران، په تصویرونو ځالې
دا باڼه نه دي دا به وي په نظرونو ځالې

په دغه ښار کې خلک نه ګوري یو بل ته خدایه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالې؟

د تنهايۍ خادر ترې ځان لا جوړاوم لګیا یم
زه هره شپه راټولمه د یادونو ځالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونیولي دلته څراغونو ځالې

چې اسویلي کوم له خولې نه مې لوګي راوځي
دننه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالې

زما په خیال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خیال ګوره پراتې دي په لاسونو ځالې

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلې
ستا په غوږونو کې زما د اوازونو ځالې

سترګې مې ډکې شي ***باقره***! او ښه وژاړمه
چرته چې وګورمه زه په کتابونو ځالې؟

د هوا سترګو کې شګې — شاه نواز باقر

دا ډیوه هله بلیږي چې تیز باد شي
یو سړی چې رانه هیر شي، نو رایاد شي

څومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که یې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب یې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بیا ستوري د هیواد شي

د کور وره ته به یې ولګوم خیر دی
ستا په ښپو کې که پایزیب چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بد نه وي ***باقره*** !
چې ښېرې هم چا ته وکړې نو پرې ښاد شي

خیال دې ولې دومره ښه دی؟؟
ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کاڼي
زړه مې ټول اوبه دی

شړق باران پرې را وریږي
لیوني په کې ویده دی

د مرۍ نه مې تاو شوی
بیا د چا د سر ویښته دی؟؟

په میږي ماتوم مینه
ستا د کور د دېواله دی

تاته غږ کوي ***باقره***!
څوک ولاړ پاسه په غره دی

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه ګورې
ستا چې بیا یاد وي په شیشه کې به خپل ځان نه ګورې

د انتظار چترۍ مې بیا د زړه په سر نیولې
ته خو د خپلو وعدو شړقنده باران نه ګورې

شاید ګلونه به هم پاڼې د رڼا ونیسي
چې د ډیوې نه مې جوړ کړی دی ګلدان نه ګورې؟؟

په سترګو ړوند شې په دې زړونو کې غمونه نشته؟؟
په سترګو ړوند شې دیوالونو کې ماران نه ګورې؟؟

وچه ډوډۍ کړي ځان ته خرڅه غباره پرې واخلي
ته یې ترې خوشې کړې ***باقره***! ماشومان نه ګورې؟؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راتــه ښــکارېږي مګــر نــه را رســي
خدایــه! زمــا د کــور ور نــه را رسي

موږ ته له ځان نه فرښتې جوړې کـړې
د چا چې ځمکې تـه سر نـه را رسي

د ځینې درد نـه سـړی خونـد اخلـي
تـږی یـم ډېـر سـمندر نـه را رسـي

تیــاره ده لاس پــه دېوالونــو وهــم
وړانګې کـوتې تـه د لمر نـه را رسي

باقره! ځـالې مـې غوږونـو وکـړې
ســتا د راتللــو خبــر نــه را رســي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library